

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **R. S.**, zast. Mgr. Janou Havlovou, advokátkou, se sídlem Benešov, Hráského 406, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 61/2004 - 30, ze dne 15. 12. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce Mgr. Janě Havlové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1912/VL-20-08-2004, ze dne 3. 6. 2004. Rozhodnutím správního orgánu byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud vzal za prokázané, že žalobce pobýval na území České republiky od 21. 4. 2002. Dne 25. 4. 2004 obdržel správní vyhoštění a byla mu uložena povinnost

vycestovat. O udělení azylu požádal až po obdržení správního vyhoštění. Dle soudu naproti tomu nebylo prokázáno, že Moldavsko žalobce opustil z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství nebo politického přesvědčení. Žalovaný proto nepochybil, zamítl-li stěžovatelovu žádost jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. K námitce, podle níž měl žalovaný rozhodnout také podle ust. § 14, resp. § 91 zákona o azylu soud uvedl, že výroky podle citovaných ustanovení byly v daném případě nadbytečné. Možnost udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu se váže na ust. § 12 tohoto zákona teprve tehdy, pokud bude zjištěno, že v určitém případě nejsou důvody pro použití § 12. V tom případě může žalovaný uvažovat o výjimečném použití ust. § 13 či § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí o překážce vycestování pak uvádí žalovaný jen v rozhodnutí o neudělení nebo odnětí azylu, tedy nikoliv v rozhodnutí, jímž se žádost jako zjevně nedůvodná zamítá. Tato námitka proto není dle názoru krajského soudu oprávněná. Z uvedených důvodů soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti vytkl stěžovatel správnímu orgánu, že nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, čímž porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Důkazy, které si žalovaný opatřil pro rozhodnutí, nebyly dle jeho názoru úplné, čímž došlo k opětovnému porušení ust. § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, a žalovaný tak nemohl správně usuzovat na otázky právní. Správní rozhodnutí proto dle jeho názoru nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Moldavsko stěžovatel opustil proto, že zde není možno najít práci, je zde nezaměstnanost a těžký život. Tyto důvody považuje stěžovatel za humanitární a dožaduje se udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Z uvedených důvodů žádá Nejvyšší správní soud, aby kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Dle vyjádření žalovaného ze dne 28. 2. 2005 je kasační stížnost vadná, neboť v ní stěžovatel neuvedl žádnou skutečnost, která by zpochybňovala jeho rozhodnutí, kterým žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou. Kasační stížnost tak podle jeho názoru neobsahuje byť jeden stížní bod a navrhuje ji proto odmítnout.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako přezkumu způsobilou. Z jejího obsahu je patrné, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Prvně jmenovaný důvod spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení otázky neudělení humanitárního azylu soudem, posléze uvedený důvod pak v tom, že žalovaný porušil zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí správního orgánu zrušit. Byť Nejvyšší správní soud přisvědčuje žalovanému, že kasační stížnost nijak nezpochybňuje podmínky, na jejichž základě žalovaný zamítl žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou, a míjí tak podstatu podkladu jeho rozhodnutí, nelze kasační stížnost pouze z tohoto důvodu označit za vadnou, resp. nepřípustnou (§ 104 s. ř. s.), a tudíž nezpůsobilou projednání. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, z jakých důvodů stěžovatel rozhodnutí soudu napadá, a tyto lze podřadit důvodům taxativně vypočteným ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě vázán rozsahem takto podané kasační stížnosti, avšak dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Ze správního spisu přitom zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu podal stěžovatel dne 17. 5. 2004. Za důvod žádosti označil těžký život v zemi původu. Nemohl zde najít práci. Pokud zde člověk pracuje, nedostane i půl roku žádnou mzdu. V Moldavsku je špatná ekonomická situace, protože je zde špatná vláda. Vstupem do azylového řízení si chce stěžovatel legalizovat pobyt, neboť mu bylo uděleno správní vyhoštění. Pohovor k žádosti byl se stěžovatelem proveden v přijímacím středisku dne 24. 5. 2004 v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice. Zde nad rámec podané žádosti uvedl, že stálé zaměstnání neměl v Moldavsku od konce roku 2000. Problémy se státními orgány ani soukromými osobami v Moldavsku neměl, v případě návratu mu zde nic nehrozí, vrátit se ale nechce. Žádost o azyl podal až po dvou letech nelegálního pobytu na území ČR (a poté, co bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění), protože o této možnosti nevěděl, objektivně mu v tom však nic nebránilo. Byl si vědom, že mu za ilegální pobyt může být udělena nějaká pokuta.

Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, vylučuje naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu posouzení žádosti podle § 12 tohoto zákona. Jelikož jsou pak výroky o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu podmíněny negativním rozhodnutím podle § 12 cit. zákona, není za situace, kdy správní orgán rozhodne podle § 16 zákona o azylu možné, aby zároveň rozhodl podle §§ 13 či 14 zákona o azylu. *Rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 zákona o azylu* pak *nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona, neboť za takové je možno považovat pouze rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl* (publikováno ve Sb. NSS č. 409/2004, podle rozsudku ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41). Rozhodl-li proto žalovaný o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nečinil již správně ani výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona. Stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto není v daném případě naplněn.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá porušení procesních předpisů správním orgánem, konkrétně § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že je v něm založena žádost o udělení azylu, vlastnoručně psané tzv. důvody žádosti, jakož i protokol o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu, který byl proveden se stěžovatelem za přítomnosti tlumočnice z ruského jazyka. Informace obsažené v těchto listinách byly podle Nejvyššího správního soudu dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného, a žalovaný tak dostál své povinnosti zjistit přesně skutečný stav věci (§ 32 odst. 1 správního řádu). Žalovaný opřel své rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu zejména o vlastní výpovědi stěžovatele, které byly činěny po řádném poučení o významu výpovědi a o právech stěžovatele ve správním řízení a za přítomnosti tlumočnice. Stěžovateli bylo umožněno vyjádřit se k jiným podkladům pro vydání rozhodnutí a svou výpověď nad rámec odpovědí na položené otázky doplnit, přičemž ani jednoho stěžovatel nevyužil. Lze tak konstatovat, že správní orgán použil k dokazování prostředků, které nepochybně vedly ke zjištění, resp. objasnění skutečného stavu věci, a které jsou v souladu se zákony, resp. byly zákonným způsobem získány a provedeny. Nedošlo tedy ani k porušení § 34 odst. 1 správního řádu. Samotné rozhodnutí žalovaného tak vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a po ověření, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákony, orgánem k přijetí takového rozhodnutí příslušným a že obsahuje předepsané náležitosti, nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit ani námitce porušení § 46 správního řádu. Z uvedených důvodů je třeba rovněž odmítnout názor stěžovatele, že by se žalovaný dopustil porušení

základní zásady správního řízení uvedené v § 3 odst. 4 správního řádu. Proto Nejvyšší správní soud neshledal naplnění ani stěžovatelem tvrzeného důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s. a kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 2 x 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. září 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu